

Bahá'í-troen: dens globale fremvekst og anerkjennelse

Utredning fra Det Internasjonale Bahá'í-samfunns offentlige informasjonskontor, 2001

Bahá'í-troen har vokst frem som en selvstendig verdensreligion over hele kloden, med egne skrifter, egne lover og et eget samfunn av troende som har et karakteristisk mønster i gudsdyrkelse og samfunnsliv. At den fremstår som en selvstendig religion, er anerkjent av de øverste sivile og religiøse myndigheter i mange land i Østen og i Vesten. Akademikere og filologer har bekreftet denne vurderingen fra historiske, sosiologiske og den sammenlignende religionsvitenskaps perspektiver. Statlige myndigheter i over 180 land har anerkjent bahá'í-institusjoners religiøse karakter og tillatt dem å registrere seg som juridiske enheter.

Internasjonale organer, nasjonale og lokale myndigheter, interkonfesjonelle grupper og samfunnsorganisasjoner rundt om i hele verden har anerkjent troens selvstendige status og hyllet dens bidrag til sosial fremgang, særlig når det gjelder å befordre harmoni i samfunnet, fremgang for kvinner, moralsk fostring og en bærekraftig utvikling.

Bahá'í-troen er i dag den nest mest utbredte selvstendige verdensreligion, med tilhengere i flere land enn noen annen religion, med unntak av kristendommen. Denne statistikken ble første gang tilveiebragt i en global undersøkelse¹ som ble gjennomført i 1970- og 1980-årene av en gruppe kristne demografer, og i alle etterfølgende år er den blitt bekreftet av *Encyclopedia Britannica*. I henhold til 2001-utgaven av *Britannica Year in Review* er kristendommen etablert i 238 av 238 mulige selvstendige og ikke-selvstendige land, og bahá'í-troen i 218. Islam er den tredje mest utbredte religion i verden, etablert i 204 land.

¹ David B. Barrett (red.): *World Christian Encyclopedia* (Oxford: Oxford University Press, 1982). En tabell på side 6 over 'Global Adherents of All Religions, AD 1900-2000' oppgir at kristendommen var etablert i 223 av 223 mulige land. Bahá'í-troen var da etablert i 192 land, mens islam kom på tredjeplass med tilhengere i 162 land.

Bahá'í-troens universalisme er resultatet av en bevisst bestrebelse fra bahá'íenes side på å tilegne seg troens prinsipper om menneskenes enhet. Bahá'íer teller over fem millioner i verden som helhet og er bosatt på rundt 127 000 steder. De har opprettet en i sannhet global administrasjonsstruktur med valgte lokale rådsforsamlinger i 178 land. Dette systemet blir i sin tur samordnet på det globale plan av et internasjonalt valgt styringsorgan.

Bahá'í-samfunnet er svært mangfoldig sammensatt, med tilhengere fra over 2000 rase-, stamme- og folkegrupper. For flere år tilbake fremhevet en kjennelse fra Indias høyesterett troens prinsipper om inkludering og enhet som et eksempel på harmoni mellom ulike grupper i samfunnet.

Bahá'íer og bahá'í-institusjoner er aktivt engasjert i religiøse og ikke-statlige organisasjoner av enhver art, på alle plan, fra De forente nasjoner og forskjellige internasjonale toppmøter til lokal samfunnsutvikling og interkonfesjonelle organisasjoner. I 1998, for eksempel, samlet bahá'í-representanter og høytstående ledere fra åtte andre verdensreligioner seg i Lambeth Palace i London for sammen med Verdensbankens president James Wolfensohn å undersøke hvordan verdensreligioner og internasjonale finansorganer kunne inngå en ny forbindelse for å gripe de globale fattigdomsproblemene an.

Bahá'íer har igangsatt hundrevis av innovative sosiale og økonomiske utviklingsprosjekter innenfor sosiale anliggender fra helseundervisning til miljø. Mange av disse prosjektene drives i samarbeid med FN-organer eller ikke-statlige organisasjoner.

Når bahá'í-troen slik trer inn på verdens arena, så skjer det mot en historisk bakgrunn som har likhetstrekk med opprettelsen av verdens øvrige selvstendige verdensreligioner. Historien om troens vekst og utvikling – og den gradvise anerkjennelsen av dens selvstendige og humanitære karakter – er av interesse for enhver som befatter seg med religion og religionshistorie, individets utvikling og forvandling, eller moderne sosiale bevegelser.

Bahá'í-troen ble grunnlagt i 1844 i Iran og skilte seg raskt ut fra den islamske kultur og sivilisasjon som den ble født inn i. Dens fødsel og tidlige utvikling danner således en parallell til kristendommens vekst ut av den jødiske tro og buddhismens ut av den hinduistiske tradisjon.

Siden denne utviklingen har funnet sted i moderne tid, foreligger det tallrike historiske opptegnelser av autentisk art. De har gjort det mulig for velkjente forskere og autoriteter å gi en eksplisitt dokumentasjon av troens vekst og utvikling og å bekrefte dens selvstendige karakter, dens målsetninger og hensikter.

Historikeren Arnold Toynbee skrev for eksempel i 1959 at "bahá'í-troen er en selvstendig religion på linje med islam, kristendommen og de andre anerkjente verdensreligionene. Bahaismen [sic!] er ikke en sekt innenfor en annen religion; den er en egen religion, og den har samme status som de andre anerkjente religionene."

Av like stor betydning var en kjennelse ved en muslimsk domstol i Egypt i 1925 som erklærte at "bahá'í-religionen er en ny religion, med en selvstendig plattform og lover og institusjoner som er særegne for den... Vi kan heller ikke si at en bahá'í er en muslim, eller omvendt, likesom vi ikke kan si om en buddhist eller en braman eller en kristen at vedkommende er en muslim, eller omvendt..."²

Til tross for slike bedømmelser blir bahá'í-troen av og til betraktet som uortodoks og tilmed kjettersk i sitt fødeland, og faktisk i store deler av den muslimske verden. Også i enkelte andre nasjoner, med små bahá'í-samfunn, hender det at tjenestemenn er uvitende om troens selvstendige karakter og tilhengernes ikke-voldelige og lovlydige holdning.

Det er derfor verd å ta et overblikk over noen av milepælene i troens gradvise fremvekst og anerkjennelse gjennom de siste 150 år.

Historisk bakgrunn

² Utdrag fra 'Opinion and Judgement of the Appellate Court of Beba', sak nr. 913, 10. mai 1925.

Bahá'í-troens tidligste tilhengere kom fra shaykhi-retningen innenfor sjiaislam rundt midten av det 19. århundre i Iran. Midt i den fornedrelse og fordervelse som det persiske samfunn hadde sunket ned i, kom de til å tro at Koranens messianske overleveringer stod foran sin oppfyllelse.

Om kvelden den 22. mai 1844 talte en tjuefemårig kjøpmann fra Shiraz ved navn Siyyid 'Alí-Muhammad til deres forventninger da han fremsatte den dramatiske erklæring at han var Báb eller "Porten" som en ny religionsordning ville komme gjennom. Báb fordret at samfunnet måtte reformeres åndelig og moralsk som en forberedelse til at det skulle komme en universell budbringer fra Gud, en som ville opprette den lenge forventede fredens og rettferdighetens tid på jorden.

Denne erklæringen er bahá'í-troens grunnleggende begivenhet: Báb anses som Bahá'u'lláhs herold eller forløper, og hans skrifter danner grunnlaget for bahá'í-troen.

Bábs erklæring fremkalte en omveltning i det persiske samfunn. Han foreskrev åndelig fornyelse, fremmet undervisning og nyttige vitenskaper, krevde frigjøring for kvinnene og presenterte dermed visjonen om et fullstendig nytt samfunn som trakk tusenvis av mennesker fra alle klasser og livsområder til hans sak.

En av Bábs fremste disipler var den navngjetne poeten Táhirih. Ved en av bábienes tidlige sammenkomster tok hun modig sløret av seg og forkynte at den nye tid som da var i demring, ville kreve at kvinner og menn skulle virke som likeverdige partnere for å opprette et rettferdig samfunn.

Bábs lære vakte intens frykt blant etablerte religiøse og verdslige ledere. I frykt for sine egne stillinger igangsatte de en rask og grusom forfølgelse av Báb og hans tilhengere og drepte rundt 20 000 av dem. I 1850 ble Báb selv henrettet etter ordre fra presteskaper og myndighetene av et regiment på 750 soldater på plassen utenfor hærens kaserne i Tabriz.³

³ En fremstilling basert på førstehånds beretninger om Bábs martyrdød og forfølgelsen av det tidlige

Tidlig i 1850-årene så det ut til at de persiske myndigheter hadde lyktes i å utrydde bábí-samfunnet. En liten gruppe av mismodige overlevende, mange i eksil i nabolandet Irak, søkte lederskap hos en av Bábs ledende disipler som hadde unngått døden fordi han tilhørte en høytstående familie. Mírzá Husayn-'Alí Núrí var sønn av en minister ved sjahens hoff; han hadde tatt imot Bábs budskap da han var i slutten av tjueårene og var gitt tittelen Bahá'u'lláh (Guds Herlighet).

Bahá'u'lláh ble torturert, fratatt sine eiendommer og fengslet i et fangehull i Teheran. Deretter ble han forvist til Bagdad i 1853. Gjennom sine år der gjenopplivet hans lederskap bábí-samfunnet, gjorde det til et forbilde på rettskaffenhet og flid og gjenopprettet dets målbevissthet og sans for aktverdighet. På grunn av hans voksende innflytelse bad myndighetene i Persia den osmanske administrasjon flytte ham lenger bort fra deres grenser. Han ble forvist til Konstantinopel, så til Adrianopel og til sist dømt til å innesperres for alltid i fengselsbyen Acre i det osmanske Palestina.

Like før forvisningen fra Bagdad til Konstantinopel i 1863 erklærte Bahá'u'lláh overfor en liten gruppe bábíer at han var den universelle budbringer fra Gud som var forutsagt av Báb og av alle andre større religioner i verden. Et sentralt punkt i det Bahá'u'lláh hevder og lærer, er faktisk at det finnes kun én Gud, og at alle religioner er del av "Guds uforanderlige tro, evig i fortiden, evig i fremtiden".⁴

Flertallet av bábíene godtok Bahá'u'lláhs erklæring og ble kjent som bahá'íer, men at han hevdet å oppfylle de profetiske overleveringer i alle de gamle skrifter, hadde også en appell til lengslene og forventningene hos folk fra mange religiøse, etniske og nasjonale bakgrunner. Ved den tid da Bahá'u'lláh gikk bort i 1892, hadde tusenvis av kristne, jøder, parsere, buddhister og hinduer sluttet seg til hans sak, i tillegg til muslimer. Bahá'íer var spredt fra Egypt over Midtøsten og til India og

bábí-samfunn er å finne i Nábíl-i-A'zam, *The Dawn-Breakers*, redigert og oversatt av Shoghi Effendi (1932; opptr., Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1996).

⁴ Gleanings from the Writings of Bahá'u'lláh, LXX, 2. avsnitt.

Burma. Og i løpet av få år hadde bahá'íer etablert sin tro i Europa og deretter i Nord-Amerika.

Bahá'íenes situasjon i muslimske land

I muslimske land er Bahá'u'lláhs påstand om å være profet blitt og har fortsatt å bli møtt med motstand fra geistlige som klynger seg til en tolkning av Koranen som betrakter den som den endelige åpenbaring fra Gud. De har også innvendinger mot troens progressive prinsipper, som at den erklærer at kvinner og menn er likestilt, og at den hevder at det er et underliggende samsvar mellom vitenskap og religion.

I muslimske land er det enn videre vanligvis slik at sivilrettslige anliggender som ekteskap og arv behandles innen hvert religionssamfunn av dets egne religiøse rettsinstanser. At det dukker opp et nytt religionssamfunn – bahá'íene – med sine egne lover og skikker, har ført til forskjellige grader av konflikt og tilpasning overfor myndighetene i ulike deler av den muslimske verden.

Ikke desto mindre vant troen flere tidlige seire i sin kamp for anerkjennelse.

Da en muslimsk domstol i Egypt fikk seg forelagt et spørsmål om å administrere en bahá'í vielse, avsa den i 1925, som anført ovenfor, en kjennelse om at "bahá'í-religionen er en ny religion, med en selvstendig plattform og lover og institusjoner som er særegne for den". I Sudan avsa en muslimsk domstol i 1958 en kjennelse i en lignende sak og erklærte der at bahá'í-troen "er en religion forskjellig fra islam, og at selv om bahá'íer bærer navn som synes å være muslimske eller kristne, så tilhører de en selvstendig tro".⁵ I Pakistan ble landets midlertidige grunnlov endret i 1981 slik at den definerte en "ikke-muslimsk" person som "en person som ikke er muslim, og innbefatter en person som tilhører de kristnes, hinduenes, sikhenes, buddhistenes eller parseernes samfunn, ...

⁵ Brev fra Sudans allmenne muslimske religionsdomstol stilet til guvernøren i Khartoum, datert 2. februar 1958.

eller en bahá'í...".⁶

I årenes løp har rettskjennelser i Bangladesh, Pakistan, Tyrkia og andre muslimske land bekreftet bahá'í-religionens selvstendige karakter. I 1970, for eksempel, behandlet en sivil domstol i Kadiköy i Tyrkia en appell fra bahá'í-samfunnet angående dets rett til å registrere sin eiendom. Retten erklærte at "vi kan ikke klassifisere bahá'í-troen under den muslimske orden, og den er aldri blitt nevnt under en muslimsk orden". Retten fant at bahá'í-troen har alle religionens kjennetegn, innbefattet en hellig bok, et verdenssyn, en egen gudsdyrkelse, et samfunn og en profet. Kjennelsen fortsatte: "Når vi finner et samfunn som tror på en religion, er det ikke vårt anliggende å se på dens opprinnelse og dens utvikling og på ikke-troendes motstand mot denne religionen. Dersom vi ikke baserer våre kriterier på historiske og sosiologiske betraktningmåter, kan vi hevde samme tvil om enhver annen religion enn vår egen."⁷ Rettens enstemmige kjennelse lød at bahá'íene hadde rett til å registrere sine formuesgaver som et religionssamfunn.

I 1960- og 1970-årene anerkjente flere domstoler i Tyrkia bahá'í-troen som en selvstendig religion da de avsa kjennelser til fordel for enkeltpersoners rett til å få sin tro oppgitt som "bahá'í" på sine identitetskort. For eksempel avsa domstolen i Ghazi Antab i 1971 en kjennelse om at "Bahá'í-religionen finnes i den vestlige verden, og bahá'íene har templer. De har spesielle sammenkomster og organisasjoner. Det er derfor nødvendig at vi anerkjenner bahá'í-religionen som en selvstendig tro. Selv om det ifølge islamsk tro ikke skulle være noen profet etter den muslimske, betyr ikke det at vi ikke bør anerkjenne bahá'í-troen som en religion. Enn videre vil den generelle situasjonen for den tyrkiske nasjon gjøre det nødvendig å anerkjenne bahá'í-troen som en selvstendig religion."⁸ Betydningen av slike rettskjennelser for den muslimske verden er den presedens de har skapt for å anerkjenne et religionssamfunn på basis av objektive kriterier og lovregler heller enn på basis av konkurrerende påstander om religiøs

⁶ Provisional Constitution Amendment Order publisert av regjeringen i Pakistan, Ministry of Law and Parliamentary Affairs (Law Division), Islamabad, 8. april 1981.

⁷ Sivilrettslig domstol i Kadiköy, Tyrkia, arkivnr. 1968/372, 12. februar 1970.

⁸ Domstol i Ghazi Antab, Tyrkia, arkivnr. 1970/322, 13. mars 1971.

sannhet.

Bahá'íenes situasjon i vestlige land

I Vesten har eksistensen av klart definerte sivilrettslige lovverk stort sett gjort det mulig for bahá'í-samfunnene å oppnå status som juridiske veldedige organisasjoner ved registreringen av sin tros institusjoner som religiøse eller veldedige organisasjoner. Den juridiske godkjenningen av troens administrasjonssystem, som troens skrifter trekker opp organisasjonsprinsippene for, ble anført av det nordamerikanske bahá'í-samfunn da det i 1927 utarbeidet et dokument med tittelen "Stiftelsesdokument og vedtekter for Det Nasjonale Åndelige Råd".⁹ Dette dokumentet ble modellen for registreringen som juridisk person av de valgte råd som styrer troen på det nasjonale plan i nesten 180 land. Det nordamerikanske samfunn utarbeidet et lignende dokument for lokale bahá'í-råd, som nå finnes i nesten 12 000 større eller mindre byer rundt om i verden. Da de amerikanske og kanadiske bahá'í-samfunn ble separate enheter i 1949, ble sistnevntes styringsorgan formelt godkjent gjennom en egen lov vedtatt av det kanadiske parlament.¹⁰

I noen land støtte man på vanskeligheter i prosessen med å gi myndighetene en klar forståelse av bahá'í-institusjonenes natur, fordi troens administrasjonsordning har så mange enestående trekk og er så ulik andre religioners organisasjonsstruktur. Dermed ble slike institusjoner forhindret fra å oppnå en status som den sivile lov tilkjente andre religiøse forsamlinger.

En skjellsettende prosess i Tyskland belyste i 1991 ulikhetene mellom bahá'í forvaltningsrett og tysk sivilrett, og den påfølgende juridiske konflikten ble innanket for landets føderale forvaltningsdomstol. Lavere domstoler hadde i sine kjennelser sagt at bahá'íene måtte endre sin administrasjonsstruktur for å bringe den i samsvar med tysk sivilrett. Bahá'íene hevdet at dette kravet ville krenke deres rett til trosfrihet og fri trosutøvelse, som beskyttes av artikkel 4 i den tyske grunnlov. Til sist

⁹ *The Bahá'í World*, vol. XI (1950; repr., Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1981), pp. 309-314.

¹⁰ *The Bahá'í World*, bind XI (1950; opptr., Wilmette: Bahá'í Publishing Trust, 1981), s. 309-314.

erklærte domstolen at "... bahá'í-troens karakter som en religion og bahá'í-samfunnets karakter som et trossamfunn er åpenbar i hverdagens virkelige liv, i kulturell tradisjon og i allmennhetens forståelse så vel som innenfor sammenlignende religionsvitenskap."¹¹

Domstolen gjennomgikk i detalj retten til religiøs organisering og konkluderte med at det innenfor rammen av tysk sivilrett er mulig å ta et spesielt hensyn til de krav som et trossamfunns interne organisering stiller. Den positive avgjørelsen berodde i stor grad på erkjennelsen av at bahá'í administrasjon er organisert på basis av åpenbart rett som utgjør en uunnværlig del av religionen. Denne skjellsettende avgjørelsen har hjulpet juridiske myndigheter i andre land til å erkjenne både bahá'í-troens status som selvstendig religion og den sentrale stilling som dens valgte institusjoner inntar i dens religiøse identitet.

Forfølgelsen av bahá'í-samfunnet i Iran siden 1979

I Iran ble forfølgelsen av troen sterkere etter den islamske revolusjon i 1979, og troens administrative institusjoner ble forbudt tidlig på 1980-tallet. Den iranske regjering har aldri anerkjent bahá'í-troen som religion, og derfor blir dens rundt 300 000 medlemmer ikke tilkjent samme minimumsbeskyttelse som gis medlemmer av andre religiøse minoriteter, som kristne, jøder og parsere. Den islamske regjeringen ser på troen som en kjettersk og samfunnsnedbrytende bevegelse. Regjeringens politikk, som er godkjent på høyeste plan, har vært å ødelegge troen som et livsdyktig samfunn.¹² Hundrevis av bahá'ier er blitt henrettet; tusenvis er blitt torturert og fengslet. Eiendom tilhørende samfunnet er blitt konfiskert og hellige steder ødelagt. Samfunnet som helhet er blitt nektet grunnleggende sivile rettigheter, så som retten til å ha eiendommer, til yrkesutøvelse, til universitetsstudier og til å begrave sine døde.

Denne systematiske utryddelseskampanjen har vakt sympati og

¹¹ Tysklands føderale konstitusjonsdomstol, vedtak nr. 2 BvR 263/86, 5. februar 1991.

¹² I 1993 offentliggjorde Reynaldo Galindo Pohl, spesialutsending for FNs menneskerettighetskommissjon, et hemmelig iransk regjeringsmemorandum som tok sikte på å utforme en politikk overfor "bahá'í-spørsmålet". Memorandumet ble forfattet i 1991 av det øverste revolusjonære kulturråd og var intet annet enn plan for i all stillhet å kvele det iranske bahá'í-samfunn.

bekymring hos regjeringer og internasjonale organisasjoner i de to siste tiår. I 16 av disse 19 årene er årlige resolusjoner blitt vedtatt av både De forente nasjoners menneskerettighetskommisjon og De forente nasjoners hovedforsamling, med krav om en "fullstendig frigjøring" av det iranske bahá'í-samfunn. Presidenter, statsministre, parlamenter og lovgivende forsamlinger verden over har appellert til den iranske regjering om å anerkjenne og frigjøre bahá'í-samfunnet.

I De forente stater har kongressen vedtatt åtte samstemmige resolusjoner som krever at det iranske bahá'í-samfunn må bli fritt. Presidentene Ronald Reagan, George H. W. Bush og William Clinton gav alle offentlig uttrykk for sin uro og bestyrtelse over den pågående undertrykkelsen av bahá'íene. I 1998 bad president Clinton om at det skulle opprettes en føderal kommisjon for internasjonal religionsfrihet som skulle gi De forente staters regjering råd om dens politikk for å beskytte og fremme religionsfrihet verden over, og han utpekte en kommisjon bestående av ni medlemmer fra de kristnes, jødernes, muslimenes og bahá'íenes samfunn i De forente stater. En som også var medlem av Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'íer i De forente stater, var blant dem som ble gjenutnevnt til kommisjonen i 2001 da den første toårsterminen utløp.

Bahá'íers bidrag til samfunnet

Gjennom 1980- og 1990-årene og tidlig i dette århundre har De forente nasjoner, regjeringer og ikke-statlige organisasjoner i økende grad anerkjent troens positive rolle i sosial og økonomisk utvikling rundt om i verden. I et budskap til de 30 000 bahá'íene som samlet seg i New York for å markere hundreårsdagen for Bahá'u'lláhs bortgang i 1992, minnet president George H. W. Bush om forfølgelsen av bahá'íene i Iran og roste troens humanitære prinsipper. "Bahá'í læresetninger om religiøs toleranse, menneskehetens enhet, fjerning av fordommer, likestilling mellom kjønnene og fred i verden målbærer prinsipper som alle velvillig innstilte mennesker beundrer og støtter," uttalte han. "Når dere hedrer Bahá'u'lláhs liv og skrifter, slutter jeg meg til dere i bønn om at vi må få

se disse grunnleggende prinsipper bli virkelighet i alle land.”¹³

Brasils føderale deputertkammer markerte hundreårsminnet for Bahá'u'lláhs bortgang i en høytidelig spesialsesjon der representanter for de forskjellige partier i den lovgivende forsamling stod frem en etter en for å hylle Bahá'u'lláh og den gunstige innflytelsen hans lære har hatt på samfunnet i Brasil. Kammeret omtalte Bahá'u'lláhs skrifter som “det veldigste religiøse verk som er ført i pennen av ett menneske alene”.¹⁴

En annen slik anerkjennelse kom i form av en domsavsigelse ved Indias høyesterett i 1995 etter en voldelig religiøs uoverensstemmelse mellom hinduer og muslimer. Den indiske høyesterettskjennelsen nevnte bahá'í-troen som et forbilde og viste til dens lære som en rettesnor for å løse slike uoverensstemmelser. Kjennelsen erklærte at “en uhildet oppfatning av hva som kreves for å oppnå harmoni folkegrupper imellom, er å finne i bahá'í-troen”¹⁵, og den fortsatte ved å sitere fra en publikasjon fra det indiske bahá'í-samfunn med tittelen “Harmoni mellom folkegrupper – Indias største utfordring”.

Ved De forente nasjoner går bahá'í-samfunnets engasjement helt tilbake til verdensforsamlingens opprettelse. Bahá'í-representanter var til stede ved seremonien for undertegningen av De forente nasjoners charter i San Francisco i 1945. Det Internasjonale Bahá'í-samfunn, en global sammenslutning av nasjonale bahá'í-samfunn, ble tre år senere anerkjent som en internasjonal ikke-statlig organisasjon av De forente nasjoners offentlige informasjonsavdeling. I 1970 fikk Det Internasjonale Bahá'í-samfunn rådgivende status ved De forente nasjoners økonomiske og sosiale råd (ECOSOC), noe som gav det rett til å fremlegge offisielle uttalelser ved drøftelsene i dette viktige FN-organet.

Det Internasjonale Bahá'í-samfunn har også rådgivende status ved De forente nasjoners barnefond (UNICEF) og samarbeidsforbindelser med andre FN-organer som Verdens Helseorganisasjon og Verdensbanken.

¹³ Brev fra president George H. W. Bush til bahá'íenes annen verdenskongress, 28. september 1992.

¹⁴ Bemerkning av deputert Luis Gushiken. “Sessão Solene da Câmara Federal em Homenagem ao Centenário da Ascensão de Bahá'u'lláh”, Brasília, 28. mai 1992.

¹⁵ Kjennelse ved Indias høyesterett, overført sak nr. 41, 43, og 45 fra 1993, 24. oktober 1994.

Ved Verdensbanken, for eksempel, er bahá'íer blant de medlemmer som grunnla Utviklingsdialogen for verdens trosretninger, et konsultativt organ som ble opprettet i 1998 ved Lambeth Palace i London for å gjøre det mulig for verdens store religioner å gi banken råd om dens utviklingspolitikk og -mål. De deltagende religioner inkluderer bahá'íer, buddhister, hinduer, jainaer, jøder, kristne, muslimer, sikher og taoister.

Tidlig i 1970-årene fungerte bahá'í-representanten ved De forente nasjoner som formann for de ikke-statlige organisasjoners hovedstyre, og en leder-rolle av denne typen er ført videre gjennom de etterfølgende tiår. Bahá'íer spilte en aktiv rolle i rekken av FN-toppmøter og parallelle ikke-statlige fora som ble holdt i 1990-årene, med 1992-toppmøtet om miljø og utvikling som det første. Disse toppmøtene nådde sitt høydepunkt ved millenniums-forumet og -toppmøtet holdt ved De forente nasjoners hovedsete i New York i mai og september 2000. I kraft av å inneha det delte formannsvervet for millenniums-forumet var bahá'í-representanten ved De forente nasjoner den eneste fra det sivile samfunn som talte til millenniums-toppmøtets plenumssesjon, den største sammenkomsten av statsoverhoder og regjeringssjefer som noensinne er blitt holdt. I august 2000 talte en bahá'í ved De forente nasjoners millenniums-fredstoppmøte for religiøse og åndelige ledere som representant for en av de anerkjente større religioner.

Bahá'íer har gitt andre bidrag på den interkonfesjonelle arena, på det internasjonale plan så vel som gjennom hundrevis av lokale og nasjonale interkonfesjonelle organisasjoner. For eksempel deltok bahá'íene i Sør-Afrika i organisasjonskomitéen for parlamentet for verdensreligioner, som ble holdt der i 1999. I Kambodsja organiserte bahá'íene sin aller første markering av verdensreligionsdagen i januar 2000 og mottok et brev fra Hans Majestet kong Norodom Sihanouk med takk for at de organiserte en begivenhet som fremmet harmoni og samarbeid mellom landets trosretninger. I januar 2000 deltok likeledes bahá'íer i Storbritannia i en interkonfesjonell gudstjeneste i Royal Gallery ved Westminster-slottet og ble i nærvær av hertugen og hertuginnen av Gloucester, erkebiskopen av Canterbury og statsminister Tony Blair anerkjent som en av de ni større religioner i Storbritannia. Og i desember

2000 møtte representanter for Norges viktigste religioner, bahá'í-troen innbefattet, kong Harald V for å legge frem resultatene av en regjeringsstøttet interkonfesjonell dialog om verdier og moralsk fostring. Til tusenvis av religiøse ledere på alle nivåer i samfunnet overrakte bahá'ier i 2002 et vektig budskap stilet til disse lederne, fra troens internasjonale styringsorgan, Det Universelle Rettferdighetens Hus, om å overvinne religiøse fordommer, som er en særlig dypt rotfestet hindring for orden og fred i verden.

En milepæl i bahá'í-samfunnets fremvekst

I mai 2001 feiret det internasjonale bahá'í-samfunn en markant milepæl i troens inntreden på verdens arena: fullføringen av en serie på fire bygninger som utgjør dens administrasjonssenter på Karmel, samtidig som det ble anlagt en standsmessig adkomst til Bábs gravmæle på dette fjellet. Bahá'í verdenssenter, et kompleks av gravmæler, hager og administrasjonsbygninger i Haifa og Acre, hadde vært under utvikling i over hundre år. Mens Bahá'u'lláh fortsatt var en fange, avla han selv Karmelfjellets karrige skråninger et besøk i 1891 og bestemte at Bábs gravmæle og hans religions hovedinstitusjoner skulle opprettes der. I løpet av en intensiv anleggsinnsats som varte i over ti år, ble hele nordsiden av fjellet omformet for å skape 18 majestetiske hageterrasser, som strekker seg en kilometer fra foten av fjellet og opp til toppen og omslutter Bábs gravmæle halvveis oppe i skråningen.

Begivenhetene som markerte den offisielle åpningen av terrassene på Karmelfjellet, ble overført direkte via Internett og satellittfjernsyn verden over og ble viet utstrakt dekning av internasjonale media. *The New York Times* omtalte terrassene som "et verk av monumental religiøs arkitektur"¹⁶ som kunne sammenlignes med Europas middelalderkatedraler eller en moské fra stormogulenes tid. Reportasjer fra innvielsen ble sendt i nyhetene på CNN, BBC og de store telegrambyråene, på kinesisk fjernsyn og hundrevis av andre TV-kanaler og kom på trykk i landsdekkende aviser og tidsskrifter over hele verden.

¹⁶ Gustav Niebuhr, "Bahais Prepare to Dedicate a Most Unusual Garden", *The New York Times*, lørdag 5. mai 2001, del A, s. 13.

Den brede offentlige oppmerksomhet som Bahá'í Verdenssenter på Karmelfjellet ble viet, var en behørig anerkjennelse av troen som en selvstendig verdensreligion. Internasjonale organer, regjeringer, ikke-statlige organisasjoner, den akademiske verden, nyhetsmediene: alle har undersøkt troen. Dens teologiske integritet, dens målsetninger og hensikter, dens utbredelse og dybden i dens internasjonale og mangefargede samfunn har klart vist dens stilling og bekreftet dens krav på samme betydning og anerkjennelse som verdens øvrige hovedreligioner.